

Vērtība Dieva priekšā

9 Tāpēc arī mēs kopš tās dienas, kad esam par to dzirdējuši, pastāvīgi piesaucam Dievu savās lūgšanās, lai jūs, bagātīgi apveltīti ar garīgu gudrību un atziņu, visā pilnībā izprastu Viņa gribu.

10 Tad jūsu dzīve būs mūsu Kunga cienīga un Viņam viscaur patīkama, un jūs nesīsiet augļus ar visāda veida labiem darbiem un pieausit Dieva atziņā.

11 Bet Viņš Savā godības varenībā jūs bagātīgi apveltīs ar spēku būt izturīgiem un pacietīgiem, 12 un jūs ar prieku pateksities Tēvam, kas jūs darījis cienīgus dabūt savu tiesu pie svētajā mantojuma gaismā.

13 Viņš mūs ir izrāvis no tumsības varas un pārcēlis Sava mīlā Dēla valstībā,

14 kurā mums dota pestīšana, grēku piedošana.

Kol. 1, 9-14

Mīļā draudze!

Reiz viena skolotāja lūdza saviem skolniekiem uzrakstīt visas klases skolnieku vārdus uz papīra lapas un atstāt blakus mazliet brīvu vietu. Tad viņa aicināja skolniekus pārdomāt un uzrakstīt blakus vārdam to pašu labāko, ko tie varēja pateikt par katru skolas biedru.

Pagāja gandrīz stunda, kamēr visi bija pabeiguši, un, pirms viņi atstāja klases telpu, tie skolotājai atdeva lapas.

Nedēļas nogalē skolotāja uzrakstīja katru skolnieku vārdu uz atsevišķas papīra lapas un tam blakus visu to sarakstu ar labiem komentāriem, ko skolnieki par savu biedru bija uzrakstījuši. Pirmdien viņa iedeva katram skolniekam savu sarakstu. Jau pēc īsa laika visi smaidīja.

“Tik tiešām?” kāds klusi čukstēja. “Es nemaz nezināju, ka es kādam kaut ko nozīmēju!” un “Es nemaz nezināju, ka es tik ļoti patīku citiem.” Tādi bija komentāri.

Pēc tam neviens vairs neieņinājās par šo sarakstu. Skolotāja nezināja, vai skolnieki to bija savstarpēji vai ar vecākiem pārrunājuši, tomēr tas nebija svarīgi. Uzdevums bija sasniedzis savu mērķi. Skolēni bija laimīgi par sevi un par citiem.

Daudzus gadus vēlāk viens no bijušajiem skolniekiem, Marks nomira, un skolotāja gāja uz bērēm. Baznīca bija pārpildīta ar viņa daudzajiem draugiem. Viens pēc otra gāja pie zārka un izrādīja aizgājējam pēdējo godu. Pēc bērēm lielākā daļa no klātesošajiem bija sanākuši kopā. Arī Marka vecāki un ļoti gribēja ar skolotāju parunāt.

“Mēs jums vēlamies kaut ko parādīt,” sacīja tēvs un izvilka naudas maku no savas somas. “To atrada tad, kad Marks cieta nelaimē. Mēs domājam, ka jūs to atpazīsiet.” No naudas maka viņš izvilka ļoti nolietotu papīra lapu, kas bija salīmēta, daudzas reizes šurp un turp locīta. Skolotāja tūlīt saprata, ka tā bija viena no lapām, kur stāvēja tās labās piezīmes, ko Marka skolas biedri bija par viņu rakstījuši. “Mēs jums gribam ļoti pateikties, ka jūs to izdarījāt,” sacīja Marka māte. “Redzat, ka Markam tas ļoti daudz nozīmēja.”

Arī pārējie skolnieki sapulcējās ap skolotāju. Kārlis smaidīja un sacīja: “Man arī ir šī lapa, mana rakstāmgalda pašā augstākā atvilktnē.” Jāņa sieva teica: “Jānis man lūdza ielīmēt šo lapu mūsu kāzu albumā.” “Man arī vēl ir tā lapa”, sacīja Monika. “Tā ir manā dienasgrāmatā.” Un Irēna parādīja savu kalendāru un lapu. “Es to vienmēr nēsāju līdzī. Man šķiet, ka mēs visi esam saglabājuši šo sarakstu.”

Skolotāja bija tik aizkustināta, ka apraudājās. Šis stāsts mums labi parāda, cik svarīgi ir, ka mēs viens otram savlaicīgi pasakām labus vārdus. Cik bieži gadās, ka mēs tikai pēc tam, kad otrs cilvēks ir nomiris, atjēdzamies, ko visu vajadzēja pateikt un izrunāt. Bet tad jau ir par vēlu. Katram cilvēkam ir nepieciešams, ka viņu novērtē, ka saņem atzinību un iedrošinājumu. Mēs jau varam paši

sev censties iestāstīt, cik labi esam. Tomēr vienmēr paliek kāda šaubu ēna. Pavisam cita lieta ir, ka kāds cits man to pasaka, bez aprēķina, patiesi no sirds. Tas ceļ manu pašapziņu. Cik grūti ir tiem, kas nekad nav piedzīvojuši ģimenes siltumu, vecāku mīlestību. Visu laiku tāds tukšs caurums dvēselē, ko nekādi nevar piepildīt, nedz ar alkoholu, nedz ar naudu, nedz ar mantām. Laiku pa laikam mēs visi tiekam nostādīti situācijas priekšā, ka mūsu dzīve ir apdraudēta, mēs zaudējam veselību, darbu, kādu tuvu cilvēku. Un tad rodas virkne jautājumi – kā ir tagad, ka es vairs neesmu nevienam vajadzīgs, kā man tagad dzīvot? Ko darīt, ja negribu visu laiku citiem būt par apgrūtinājumu, it īpaši, ja līdz šim ar savu dzīvi pats tiku galā? Kas var to tukšumu aizpildīt, tās sāpes remdēt? Vēl asāk šis jautājums paceļas nāves priekšā. Tagad man vairs pilnīgi nav kur pieķerties. Ne citi, ne es pats vairs nevaru piedāvāt izeju no šī stāvokļa. Es vienkārši grimstu aizvien lielākā tumsā. Visa mana pretestība neko nelīdz. Agri vai vēl es šo cīņu zaudēšu.

Jūs teiksiet, ka tad vienīgais, kas paliek, ir ticība Dievam. Es piekrītu. Tomēr arī ticība Dievam nav vienmēr atrisinājums visām grūtībām. Šeit ir svarīgi, kāds ir mans priekšstats par Dievu. Ja es uzskatu, ka man pašam sevī ir jāatrod spēks, lai es kļūtu cienīgs saņemt Dieva labvēlību, tad es nekur tālu neesmu ticis. Turpat bezdibeņa priekšā es grozos. Šis uzskats ir ļoti populārs arī starp kristiešiem. Kā es varēšu nomirt, ja es pats esmu tik necienīgs? Kāpēc manā dzīvē ir tik daudz grūtību? Vai tad tas nenozīmē, ka Dievs mani nemīl? Laikam jau nebūšu izpildījis visas Viņa prasības. Mēs šo nedrošību varam atpazīt, piemēram, tad, kad cilvēki, saskaroties ar nāvi, kļūst mānīcīgi. Spoguļi jāapklāj, logs jāattaisa, nauda jāieliek zārkā u.t.t. Mēs pieķeramies galīgi nesvarīgām lietām, tā vietā, lai uzticētos Dieva žēlastībai. Vēstule kolosiešiem ir rakstīta ar mērķi, mācīt kristiešus atšķirt maldu mācības, kas lika ticīgajiem ievērot visādas papildus prasības, lai iemantotu Dieva tuvību. Piemēram, ievērot zināmas svētku dienas, vai dievkalpojuma kārtības. Ar Dieva žēlastību vairs nepietiek. Nepietiek tas, ka Dievs ir dāvinājis Savu Dēlu, kas mūs ir atpestījis no grēkiem un atbrīvojis no nāves varas. Tagad ir vajadzīgs ievērot vēl citas prasības. To pašu mēs redzam šodien, kad tiek uzstādīti jauni priekšnosacījumi – piem., sievietēm apsegt matus ar lakatu, vai visiem maksāt desmito tiesu. Tikai tad tu būsi cienīgs Dieva priekšā.

Kolosiešu vēstules autors raksta, ka viņi visu laiku lūdzu Dievu par šo draudzi, lai tie pilnībā izprastu Viņa gribu. No tā ir atkarīgs viss pārējais. Man tā liekas ļoti laba un svarīga lūgšana, ka es lūdzu par to, ka arī mūsu draudzē cilvēki izprastu, cik daudz Dievs mūsu labā ir darījis, ka Viņš mūs mīl ar visu, kas Viņam ir. Šajā patiesībā mums visiem ir jāaug, lai mēs ar visu sirdi un dvēseli Viņam pieķertos, ka Viņa Gars mūs piepilda ar mieru, pateicību un prieku. Te nav runa tikai par izpratni ar prātu, bet, ka tas iet līdz sirds dziļumiem, lai nebūtu tā, ka dzīves grūtības un pārdzīvojumi mūs spētu izsist no sliedēm.

Kā mēs varam izprast Dieva gribu? Man ienāk prātā vismaz trīs lietas. Pirmā lieta ir, ka mēs lasām Svētos Rakstus, kur varam uzzināt par evaņģēliju, par Dieva pretī nākšanu mums. Otra lieta ir, ka mēs lūgšanā lūdzam, lai Dievs mums dāvina Savu Garu, lai ļautu mums piedzīvot Viņa mīlestību un modinātu mūsos mīlestību pret Viņu. Un trešā lieta ir, ka mēs varam viens ar otru dalīties un pārrunāt to, kā mēs izprotam ticības lietas. Tā mēs labāk izprotam to, kas mums nav skaidrs, ka atrodam vārdus tam, kas ir mūsos un ka saprotam - esam kopīgā ceļā.

Vēstules autors saka, ka no šīs pareizās izpratnes par Dieva gribu ir atkarīgs mūsu tālākais ceļš, kā mēs staigājam. Ejot ar Dieva mīlestību mana dzīve nesīs augļus, es pieaugšu Dieva atziņā un saņemšu spēku, lai varētu būt izturīgs un pacietīgs. Un tad arī manī ienāks prieks un pateicība par to, ka mums visiem ir apsolīta mūžīgā dzīvība kopā ar visiem svētajiem. Tā ir cerība, kas jau šodien mūs var stiprināt, neraugoties uz visu to, kas mūs grib ievest izmisumā un turēt gūstā. Mēs jau esam Kristus valstībā, jo tas ir Dieva lēmums būt kopā ar mums, arī tad, kad esam vāji un bezspēcīgi.

Tāpēc jau Kristus piedzīvoja visas tās šausmas, ciešanas un tumsu, lai būtu kopā ar mums mūsu bēdās un grūtībās. Arī, ja nekas cits par to neliecina, tas ir tas pamats, ko neviens mums nevar atņemt, jo tas nebalstās uz mūsu pašu spēkiem, bet uz to, ko Dievs ir darījis caur Savu Dēlu Jēzu Kristu. Caur Viņu mēs saņemam brīvību, Viņš mūs nes, arī, ja viss pārējais sabrūk. Viņa mīlestība ir tā, kas mūsu dzīvei dāvina vērtību un jēgu.

Tik tiešām, lūgsim Dievu viens par otru, lai mēs šajā atziņā augtu un nekad neaizmirstu, ka Kristus ir Dieva vēstule mums, lai mēs caur To varētu ieraudzīt Viņa gaismu. Āmen!

